

Sygn. akt VI GC 535/16 upr/3

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) S.A. we W.

przeciwko:

P. B.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego P. B. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 1 560,13 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt złotych trzynaście groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 51,06 zł (pięćdziesiąt jeden złotych sześć groszy) od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 16 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 12 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 13 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 16 maja 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 15 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 13 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 12 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 14 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 121,77 zł (sto dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 12 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 715,24 zł (siedemset piętnaście złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów;

4) nadaje wyrokowi w pkt 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 535/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. B., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) SERWIS” kwoty 2 777,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 20 grudnia 2013 r. zawarł z pozwanym umowę bezpieczeństwa prawnego wraz z certyfikatem jakości ochrony prawnej i windykacyjnej. Przedmiotem umowy było udzielanie konsultacji z zakresu dziedzin związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz udzielenie informacji finansowych za miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 121,77 zł brutto. Powód wystawił pozwanemu faktury VAT na łączną kwotę 2 608,23 zł, które nie zostały opłacone. Powód objął roszczeniem pozwu także zryczałtowaną kwotę 40 euro na podstawie art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Lublinie w oparciu o art. 505³³ § 1 k.p.c. przekazał niniejszą sprawę do tut. Sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2013 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarła z P. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...)(...) umowę bezpieczeństwa prawnego wraz z certyfikatem jakości ochrony prawnej i windykacyjnej, przedmiotem której było udzielanie konsultacji z zakresu dziedzin związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (z wyłączeniem obsługi prawnej z zakresu praw na dobach niematerialnych, bezpośredniego udziału w negocjacjach i rokowaniach) oraz udzielanie informacji finansowych. Przedmiotowa umowa została zawarta na czas określony dwunasty miesięcy począwszy od dnia podpisania niniejszej umowy (§ 3 ust 1 umowy). Strony przyjęły, że umowa zostaje każdorazowo przedłużona na kolejne dwanaście miesięcy w przypadku gdy klient nie złoży pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy przed upływem okresu jej obowiązywania (§ 3 ust 2 umowy). Powód mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku opóźnienia Klienta w płatności trwającej dłużej niż 30 dni.

dowód: umowa 20 grudnia 2013 r. (k.30 -31).

W związku z powyższym powód wystawił pozwanemu faktury VAT, a to:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r., z terminem płatności do dnia 6 lutego 2014 r., za obsługę prawną od dnia 19 stycznia 2014 r. do 31 stycznia 2014 r. na kwotę 51,06 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 05 lutego 2014 r., z terminem płatności do dnia 15 lutego 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc luty 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 02 kwietnia 2014 r., z terminem płatności do dnia 12 kwietnia 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc kwiecień 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 05 maja 2014 r., z terminem płatności do dnia 15 maja 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc maj 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 02 czerwca 2014 r., z terminem płatności do dnia 12 czerwca 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc czerwiec 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 1 lipca 2014 r., z terminem płatności do dnia 11 lipca 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc lipiec 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 4 sierpnia 2014 r., z terminem płatności do dnia 14 sierpnia 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc sierpień 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 2 września 2014 r., z terminem płatności do dnia 12 września 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc wrzesień 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 03 listopada 2014 r., z terminem płatności do dnia 13 listopada 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc listopad 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 01 grudnia 2014 r., z terminem płatności do dnia 11 grudnia 2014 r., za obsługę prawną za miesiąc grudzień 2014 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 02 stycznia 2015 r., z terminem płatności do dnia 12 stycznia 2015 r., za obsługę prawną za miesiące styczeń 2015 r. na łączną kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 02 lutego 2015 r., z terminem płatności do dnia 12 lutego 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc luty 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 02 marca 2015 r., z terminem płatności do dnia 12 marca 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc marzec 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 01 kwietnia 2015 r., z terminem płatności do dnia 11 kwietnia 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc kwiecień 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 04 maja 2015 r., z terminem płatności do dnia 14 maja 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc maj 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 01 czerwca 2015 r., z terminem płatności do dnia 11 czerwca 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc czerwiec 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 01 lipca 2015 r., z terminem płatności do dnia 11 lipca 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc lipiec 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 03 sierpnia 2015 r., z terminem płatności do dnia 13 sierpnia 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc sierpień 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 01 września 2015 r., z terminem płatności do dnia 11 września 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc wrzesień 2015 r. na kwotę 121,77 zł,

- fakturę VAT nr (...) z dnia 01 października 2015 r., z terminem płatności do dnia 11 października 2015 r., za obsługę prawną za miesiąc październik 2015 r. na kwotę 121,77 zł.

dowód: faktury – (k. 33-51,54), korespondencja email (k.52,53,55,56,57).

Pomimo wezwania pozwany nie uregulował zadłużenia wobec powoda.

/bezsporne/

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja, przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie wskazać należy, iż niniejsza sprawa stanowi kontynuację postępowania zainicjowanego pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczego, z tym że przed tutejszym Sądem podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, w którym po myśl art. 505 (4) § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Komentowany przepis ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia praw. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym nie obowiązuje bowiem domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. I CKU 176/97 Prok i Pr. 1999, Nr 9, s. 30).

W niniejszej sprawie niewątpliwie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego albowiem pozwany nie stawiał się na rozprawę pomimo, iż o jej terminie był prawidłowo zawiadomiony, nie złożył odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie, nadto nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności.

Zasadniczo przytoczone przez stronę powodową twierdzenia o okolicznościach faktycznych nie budziły wątpliwości Sądu, wobec czego powództwo zasługiwało na częściowe jego uwzględnienie. Bezsprzeczne jest, że pozwany własnoręcznie podpisał umowę z powodem, brak podstaw aby uznać, że nie miał świadomości wynikających z niej obowiązków.

Sąd uznał jednak, że roszczenie pozwu jest uzasadnione tylko w zakresie należności głównej w łącznej kwocie 1 560,13 zł oraz w zakresie odsetek składających się na poszczególne kwoty częściowe. Zasądzona kwota odpowiada

fakturom VAT wystawionym pozwanemu za okres od stycznia 2014 r. do grudnia 2014 r. Należy bowiem podkreślić, że przedmiotowa umowa została zawarta na czas określony dwunasty miesięcy począwszy od dnia 20 grudnia 2013 r. (§ 3 ust 1 umowy). Pozwany od samego początku jej trwania nie regulował należności z niej wynikających. Zatem niezrozumiałym jest dla Sądu, że powód pomimo rocznych zaległości pozwanego nie zdecydował się skorzystać z § 3 ust 3 umowy i rozwiązać umowy ze skutkiem natychmiastowym w przypadku opóźnienia Klienta w płatności trwającej dłużej niż 30 dni. Tym bardziej zaskakujące jest, że powód zdecydował się na skorzystanie z § 3 ust 2 umowy i przedłużył ją o kolejne 12 miesięcy pomimo braku reakcji oraz współpracy pozwanego.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swojego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Sprzeczność stosunku umownego z zasadami współżycia społecznego polega na tym, że jego treść lub cel godzi w normy moralne wiążące w stosunkach międzyludzkich. Tu mieszczą się przypadki, gdy treść umowy jest niesprawiedliwa dla jednej ze stron (zostaje zachwiana równowaga między stronami). Zdaniem Sądu zapis umowny, tj. § 3 ust 2 umowy został zastosowany w sposób rażąco niesprawiedliwy dla pozwanego. Wobec braku kontaktu z pozwanym, który nie realizował obowiązków z niej płynących, nadużyciem prawa jest dalsze przedłużanie umowy, skoro umowa została podpisana na 12 miesięcy.

Tym samym w ocenie Sądu rażąco niesprawiedliwym byłoby obciążenie pozwanego fakturami VAT za okres powyżej 12 miesięcy trwania umowy od stycznia 2015 r. do października 2015 r.

Powódka nie wykazała, że podejmowała czynności wykonawcze dotyczące umowy. Nie wykazała dowodami, że pomimo upływu okresu na jaki została zawarta umowa, nadal świadczyła na rzecz pozwanego. Samo bowiem pozostawianie w gotowości, jest w tych okolicznościach niewystarczające aby wykazać dalsze obowiązywanie umowy. Takie postanowienia umowne nie mogą korzystać z ochrony prawnej i nie znajdują akceptacji Sądu.

Umowę zawartą przez strony należało zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług, do której mają zastosowanie przepisy art. 734 k.c. (art. 750 k.c.). Umowa taka może zostać zawarta w każdy sposób, jaki dla umów przewiduje Kodeks cywilny (art. 66-72 1 k.c.). Obowiązkiem dającego zlecenie jest przy tym zapłata umówionego wynagrodzenia (art. 735 k.c.). Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy, wysokości wynagrodzenia za obsługę. Powódka nie wykazała jednak, że po upływie 12 miesięcy, na które zawarta była umowa, nadal podejmowała świadczenie na rzecz pozwanego, z którego pozwany korzystał.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c. należało zasądzić od pozwanego P. B. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 1 560,13 zł z ustawowymi odsetkami i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, liczonymi od poszczególnych kwot częściowych wymienionych w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych uzasadnia brzmienie art. 481 k.c. Przy czym, wobec wejścia w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), za okres od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od wskazanych w pozwie kwot oraz za okresy po dniu 01 stycznia 2016 r., zasądzone odsetki ustawowe za opóźnienie.

Z kolei daty początkowe naliczania odsetek określono mając na względzie datę wymagalności poszczególnych należności, którą stanowiły wskazane w fakturach terminy płatności.

W części dotyczącej zapłaty równowartości 40 euro, tj. kwoty 169,60 zł podstawę prawną orzeczenia stanowi art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 684), w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 1 stycznia 2016 r. Zgodnie z art. 10 ust. 1 u.t.z. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego

miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. III CZP 94/15).

W pozostałym zakresie roszczenie nie odpowiadało normie art. 361 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k. p. c. zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Suma kosztów faktycznie poniesionych przez strony wyniosła 1 300,44 zł. Powód wygrał sprawę w 55 %. Obowiązany był więc do poniesienia 45 % kosztów postępowania, a więc kwoty 585,20 zł, a poniósł faktycznie 1300,44 zł. Różnica w kwocie 715,24 zł na podstawie art. 100 k.p.c. została zasądzona na rzecz powoda od pozwanego.

Orzeczenie w przedmiocie nadania wyrokowi, tj. w pkt 1 i 3 rygoru natychmiastowej wykonalności uzasadnia natomiast przepis art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk